

- 1) ustalić wykaz tych zajęć i przedstawić go do zatwierdzenia właściwemu terenowemu (portowemu) inspektorowi sanitarnemu,
- 2) okazywać organom nadzoru sanitarnego dokumenty dotyczące badań na nosicielstwo pracowników zakładu pracy.

§ 8. Terenowy (portowy) inspektor sanitarny może za zgodą wojewódzkiego inspektora sanitarnego zarządzić przeprowadzenie na określonym obszarze badania na nosicielstwo osób nie wymienionych w rozporządzeniu, jeżeli jest to konieczne ze względów epidemiologicznych.

§ 9. Stacja sanitarno-epidemiologiczna przeprowadzająca badania na nosicielstwo jest obowiązana, na żądanie osoby badanej, wydać zaświadczenie stwierdzające datę zgłoszenia się na badanie i czas przeznaczony na badanie — w celu przedstawienia w zakładzie pracy.

§ 10. 1. Jeżeli badania na nosicielstwo nie mogą być przeprowadzone poza godzinami pracy, a także w razie konieczności przejazdu w tym celu do innej miejscowości, pracownikowi przysługuje zwrot utraconego wynagrodzenia oraz zwrot kosztów podróży według zasad obowiązujących przy podróżach służbowych na obszarze kraju.

2. Nosicielom oraz osobom określonym w § 2 ust. 2, nie będącym pracownikami, skierowanym na badanie na

nosicielstwo przez inspektora sanitarnego, przysługuje w razie przeprowadzania badań poza miejscem zamieszkania lub miejscem pracy zwrot kosztów przejazdu według zasad dotyczących zwracania ubezpieczonym kosztów przejazdu do zakładów leczniczych.

§ 11. Korespondencja i inne informacje w sprawach dotyczących nosicieli i badań na nosicielstwo mają charakter poufny.

§ 12. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do osób wykonujących zajęcia określone w § 3 ust. 1 w charakterze uczniów szkół zawodowych odbywających praktyczną naukę zawodu w zakładach pracy lub warsztatach szkolnych, członków spółdzielni pracy oraz rolniczych spółdzielni produkcyjnych, a także do rzemieślników i innych osób prowadzących działalność zarobkową na własny rachunek.

§ 13. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 29 sierpnia 1958 r. w sprawie zapobiegania szerzeniu zakaźnych schorzeń jelitowych przez ich nosicieli (Dz. U. Nr 56, poz. 277).

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: M. Śliwiński

86

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 7 października 1980 r.

w sprawie bezpłatnego zaopatrzenia w leki pracowników służby zdrowia i opieki społecznej.

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327 i 334, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownikom jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej lub nadzorowanych przez tego ministra przysługuje bezpłatne zaopatrzenie w leki.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy leków gotowych wprowadzonych do obrotu w aptekach wyznaczonych do sprzedaży i skupu leków zagranicznych.

§ 2. Podstawą do bezpłatnego otrzymywania z aptek otwartych leków są odpowiednie recepty wystawione przez lekarzy, lekarzy dentystów, starszych felczerów i felczerów zakładów społecznych służby zdrowia z adnotacją „Bezpłatnie — służba zdrowia”.

§ 3. 1. Dowodem stwierdzającym posiadanie uprawnień, o których mowa w § 1 ust. 1, jest legitymacja ubezpieczeniowa opatrzona adnotacją w brzmieniu: „Służba zdrowia”.

2. Adnotacje w legitymacjach ubezpieczeniowych dokonywane są przez zakłady pracy.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1980 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: M. Śliwiński

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71
00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 28-90-01 w. 608 i 42-14-78.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 1193-13/80,

Cena 8,00 zł